

[Thestrup.]

givningens område, således at man undgik at skulle true de pågældende med straf for at blive i stand til at hjælpe dem.“

Jeg kan, som jeg nævnte, helt slutte mig til dette synspunkt, og ud fra dette synspunkt vil jeg være med til at drøfte forslaget, og der må naturligvis også her tages hensyn til, om det kun drejer sig om et meget begrænset område, eller det er et område af større omfang.

Og så kommer jeg til det, der vel vil give anledning til mest diskussion af disse forslag, forslaget vedrørende pornografi eller nærmere bestemt forslaget om ophævelse af forbuddet mod offentliggørelse og udbredelse af utugtige skrifter, medens det tilsvarende forbud vedrørende pornografiske billeder opretholdes.

Mit partis og mit hovedsynspunkt er her, at når talen er om pornografi, er det offentlige ikke berettiget til at bestemme over, hvad en voksen kvinde eller en voksen mand må læse. Det skal den pågældende selv kunne bestemme. Hertil kommer, at efter vor opfattelse har beslaglæggelse af en bog som utugtig eller en retssag om en bog som utugtig mere end noget andet bidraget til at udbrede den pågældende bog. Havde vi ikke haft retssagen om „Fanny Hill“, så tror jeg, at denne gamle engelske dame havde været lige så ukendt i dag, som hun var for 25 år siden.

Jeg har med interesse læst straffelovrådets betænkning om straf for pornografi, ikke mindst de erklæringer, der er afgivet til det fra retslægerrådet, fra professor Trane-kjær Rasmussen, de pædagogisk sagkyndige, sociologisk institut, rigspolitichefen og dr. Kirsten Auken. Efter disse erklæringer at dømme skulle der ikke for nogen, heller for børn og helt unge, være nogen skadevirkninger af at læse pornografisk litteratur, undtagen måske for så vidt angår den, hvor skildringen er præget af vold og sadisme. Jeg kunne ønske i udvalget at få dette problem: skadevirkningen over for børn og ganske unge af pornografi med stærke islæt af vold og sadisme, nærmere undersøgt.

Jeg kunne også ønske i udvalget at få lidt nærmere oplysning om vor stilling i international henseende på dette punkt. Her har jeg samme anskuelse som hr. Ib Thyregod. Der er vel ingen af os, der ville

se med glæde på, om Danmark blev en international central for udbredelsen af pornografiske skrifter, således som dele af Arabien er central for slavehandelen eller visse lande i den nære orient er central for handel med narkotika.

Jeg er enig med ministeren i betragtningerne vedrørende pornografiske billeder, og principielt går vi altså ind for at ophæve bestemmelserne om forbuddet mod offentliggørelse og udbredelse af utugtige skrifter. Ophævelsen af § 235 kan jeg tilslutte mig.

Jeg kan efter dette med disse bemærkninger give tilsagn om en velvillig behandling af de foreliggende lovforslag.

Poul Dam: De to foreliggende lovforslag er jo som andre lignende tidligere i høj grad et resultat af det arbejde, der er udført af straffelovrådet, og jeg føler trang til i den anledning at begynde med nogle principielle bemærkninger om forholdet mellem denne form for sagkundskab og det lovgivningsarbejde, som foregår her i folketinget.

Det er klart, at de fremragende jurister, som sidder i straffelovrådet, er nogle ganske overordentlig nyttige, ja, uundværlige rådgivere på dette felt. Deres teoretiske viden om udviklingen på dette område og om de principper, der ligger til grund for den hidtidige lovgivning, deres kendskab til domspraksis og alt, hvad der hører sammen dermed, er af meget stor værdi, men det er jo, som om man her som på andre områder benytter de sagkyndige til mere end det, som de egentlig er beregnet til, altså at man ikke alene har en stor interesse for de sagkyndiges viden, for de tekniske oplysninger, som de kan give, men at man også lægger en ganske særdeles vægt på de sagkyndiges vurderinger af et eller andet problem — altså på deres syn på, om en eller anden ændring i straffeloven, som det her er, er ønskelig, om det ville være bedre eller dårligere, at en eller anden ændring blev gennemført.

Det er klart, at straffelovrådets medlemmer har og skal have samme adgang som alle andre borgere til at have deres meninger om, hvilket formål lovene må have, hvad der f. eks. skal anses for strafværdigt. Men disse vurderinger er i og for sig ikke mere værd end alle andres vurderinger. Netop når det drejer sig om spørgsmålet: hvad er strafværdigt, hvad skal straffeloven be-